

A DM

DÉLMAGYARORSZÁG

POSTALÁDÁJA

A park miértünk van

Weöres Róbert József tárjani olvasónkat vitára készíti, hogy nem adunk igazat e rovatban Kovács Sándornak, aki sérelmezte, hogy az új lakónegyed parkjait tönkreteszik a gyerekek. Mi úgy vélekedtünk, hogy „A füre lépni tilos!” tilalomfa már a múlté, a gyerekeknek kell valahol játszani. Weöres Róbert szerint azt, hogy a gyerekeknek szükségük van mozgásra, mindenki tudja. A játék, a mozgás azonban nem feltétlenül jár együtt a zseni gyp széttagolásával. Mit szólnánk hozzá — kérdezi —, ha az illetékes kertészet kártérítési pert indítana ellenünk?

Az e kérdésre adott válasz helyett hadd szögezzünk le két sarkalatos igazságot! Az egyik: a parkok, a gyp, a virágágyak védelme elsősorban is a lakosság dolga, nem a rendőrségé, nem is a házfelügyelőké, s még úgy sem a szerkesztőségé. Levélíróink látják, tudják, hiszen ott élnek, hogy a gyerekek csak játszanak-e vagy szándékosan rongálják a zöldterületet. A másik: lapunk minden olvasója bizonyíthatja, hogy régi harcosai vagyunk a parkoknak, a fáknak, a lakóhely egészségese és kulturált környezetének. Csak éppen nem tévesztjük szem elől, hogy mindez az emberért van, a város lakóiért és benne a gyerekekért is. Igen, a gyerekekért, akik a felnőttek számára mióta világ a világ, a legfontosabbak!

A lapok információinak egyik legbővebb forrása, de az olvasókkal kialakult kapcsolatoknak mindenképpen legfontosabb eszköze a levelezés. Az olvasók levelei nélkül jó újságot csinálni nem is lehet. Kérdés természetesen, milyenek ezek a levelek, kik írják őket, s mit tartalmaznak? Nagyjából természetesen mindezt tudjuk, de — őszintén bevallva — tudományos alapossgal, tehát minden tekintetben hitelt érdemlő módon nem. Ezért örülünk neki, hogy a Magyar Újságírók Országos Szövetségének sajtótudományi bizottsága most nagyarányú szociológiai felmérést készít a lapok levelezési munkájáról, s ebben az országos lapokon kívül — három vidéki lappal együtt — a Délmagyarország szerkesztőségét is bevonta. Ötezer levelet vizsgál meg a felmérés mindenre kiterjedő alapossgal, s közte lesz a novemberben hozzánk érkezett mintegy száz, és a most májusban befutó — reméljük több mint száz — levél is. Mindezt nem azért írjuk most meg, hogy olvasóink ehhez tartásák magukat, hanem azért, hogy bejelentjük: a felmérés eredményeiről és tanulságairól feltétlenül be kívánunk majd számolni.

Kő, aszfalt, úttest, járda

Mindig örömmel adunk közre olyan leveleket, melynek írói beleszólnak a városépítés, a városrendezés kérdéseibe. Még akkor is helyre van észrevételeiknek lapunkban, ha az, amit kérnek, szeretnénk, nem valósulhat meg azonnal.

A Szabadság tér 4. szám alatt lakó Halmi Dezsőné arról ír, hogy örömmel vették tudomásul: kikövezik a Szabadság tér környékét. Magának a térnek két oldala köves, a harmadik — tudomása szerint — aszfaltos lesz, a negyedik pedig marad por, illetve sártenger, mert csak 30 métert akarnak belőle kiköveztetni. A kérdés nyilvánvaló: építsék ki az egészet. Nyomatékkal még hét lakó aláírta a levelet.

A Béke utcaiak nevében Molnár István arra hívja fel a figyelmet, hogy a földgázvezeték lefektetése óta mind a mai napig nem hozták rendbe az utca kövezetét. A földgáznak nagyon örülnek, a munka nyomainak azonban egyáltalán nem.

Azt kérdezi egy Bercsényi utcában lakó olvasónk, hogy mondanánk meg: állami vagy szövetkezeti tulajdon-e

a Kossuth utca 10. szám alatti ház, mert ha tudná kié, azt is tudná, ki nem hozta rendbe a ház előtti járdát, ami miatt április 24-én úgy esett, hogy bordája is eltört. Kérjük tehát az I. kerületi tanácsi hivatal műszaki osztályát, menjenek ki a helyszínre és győződjék meg a járda állapotáról. Győződjék meg, s járjanak el az ügyben. És ne csak büntessenek, hozassák is rendbe a járdát.

Azzal fejezi be levelét Vidá Endréné, aki az odesszai I. számú lakásszövetkezet nevében fogott tollat, hogy „Kérjük az illetékeseket, hogy kérésünket ismételtelen ne utasítsák el.” Ebben az esetben azonban elutasításról szó sem lehetett, hiszen a tanács tájékoztatása alapján lapunkban is megirtuk már, hogy az Alsó kikötő sort a Torontál tértől a Csanádi utcáig, magát a Torontál teret, a Csanádi utcát és a Vedres utcát is kiépítik a közeljövőben. Az Újszeged e részének utépítései a Székely sorral kezdődtek meg, s mihelyt ezt átadják a forgalomnak, folytatják a most ismételtlen leírt utcákban.

A lejmoló lány

Nem szokásunk leveleket teljes terjedelmében közreadni, de e kivételzésnek részben az az oka, hogy szerzője, Rácz József, a gépipari szakközépiskola tanulója, nagyon szépen, érdeklően írta meg, másrészt a téma kedvéért.

„Tizenhét éves vagyok. Középkorú vagyok. A tavaszi szünetben néhány napot a budai hegyekben, a Dunakanyarban és a Pilisben töltöttem barátommal. Pestig az utat autóstoppal tettük meg, Bogárhátú autót vett fel minket. Kiskunfélegyháza után a vezető megállt két stoposnak, pedig már négyen izzadtunk a kocsiban. A stoposok: egy fiú és egy lány. Egyiküket elviszi, mondta a vezető.

A lány elköszönt, beült mellém hátra. Akkor néztem meg jobban, 16 év körül lehetett. Fölszerelése egy pár papucsra, egy combközépig érő, felgyúrt ujjú orkánya és mint később kiderült, három szál Kossuth cigarettára terjedt ki. Meglepetten kérdeztem, hogy-hogy ilyen lengén?

— Szökésben vagyok — mondta. — Most már egészen kíváncsi voltam. Barátom csak bámult.

— Honnan?

Üzenetek

Dr. Perlaki Antal (Hunyadi J. sgt. 22.): Szívesen helyt adunk javaslatának: emlékművel kellene megörökíteni az Aradi vértanúk terén az aradi vértanúk emlékét. Ilyen szempontból sok adósága van azonban a városnak (például még a szegedi nagy árvíznek sincs méltó emlékműve), a megvalósulás a társadalmi igény és az

— Szegedről, az állami gondozottaktól.

— Miért szöksz?

— Ez a divat. Mindenki ezt csinálja. Ha nem szöksz, azt mondanák rám, hogy stréber vagyok.

— Hányan vagytok?

— Hatan.

— Hatan?

— Igen, a többi huszonhárom az emeleten fekszik. Terhesek — felelte közönyös hangon. Tovább kérdeztem:

— Hányadszor szöksz?

— Még csak másodsor.

Először februárban; másfél nap alatt elkaptak és visszahozták.

— Mit szóltak, mikor visszajöttél?

— Mit szóltak volna? Semmit.

— És most?

— Fölmegyek Pestre.

— Miből élsz?

— Lejmolok.

— Az mi?

— Hát én így nevezem.

Odamegyek egy sráchoz és mondom: „Légy szíves, adj egy belást, két napja nem ettem!” Megcsinálom tizenötöt, az naponta harminc forint — világosított föl.

anyagi lehetőségek függvénye. Pásztor József (Petőfi-telep): Az egyházi kezelésben levő temetőt karbantartásába és gondozásába állami szerveknek nincs beleszólásuk. Nagylaki Gyuláné (Béke u. 18.): Kérjük, forduljon panaszával közvetlenül a kerületi tanácsi hivatalhoz.

Szegedre készül a Slask

Mosolyognak a műzsák

A zabrzei kőszínház zsúfolt nézőtérrel várja a Szegedre készülő Lengyel Állami Népi Ének- és Táncegyüttes — Slask — bemutatóját. A jegyek ára 40, 60 és 80 zloty. A kétezer személyes, modern nézőtérrel fiatalok és idősek egyaránt. Egyszerű, hétköznapi előadás. Legalábbis ezt mondja az első rész végén Elwira Kaminska, és hozzáteszi: „Kissé fáradt az együttes. Nem csoda, 60 előadás van a lábukban.” A közönség szünni nem akaró vastapsa azonban rácsafol kijelentésére.

Valójában milyen is ez a műsor? Keretjatek? Történeteket egybekapcsoló összeállítás? Egyik sem. A legmodernebb megoldásokat alkalmazó non-stop tánc- és énekbemutató. Erőteljes, impozáns, színes, sodró lendületű. Ha az első részben elhangzott dalokat és táncokat egy műnek tekinteném, egyetlen szóval jellemezhetném a kompozíciót. Egyetlen szóval: fergeteges.

Nyolc tánc és öt énekszám váltogatja egymást. Pazar táncok és melodikus dallamok. A lengyel népművészet, a lengyel néptánc és népdal gyöngyszemei. A látványosság pedig minden várakozást felülmúl. Az előadás során huszonötöt változó gyönyörű ruhák olyan „díszletei” a bemutatónak, amit csak felsőfokok lehet méltatni. Így a tánc- és az énekar, valamint a zenekar együttes munkája mellett a kiállítás is önálló produkciónak minősül.

A közönség nemegyszer lelkes juttalmazza a szöveget. Beletapsol a számokba. Itt így szokás. Értik, szeretik ezt a kiváló együttest. Amikor az első rész végén felállók a helyemről, azon gondolkodom, vajon lehet-e még fokozni a látottakat? Ennél is jobban érdekel azonban a folklóranyag forrása. Hogyan és miképpen kerülhetett műsorra a lengyel népi művészetnek ez a gazdagsága, sokszínűsége, artisztikuma, Elwira Kaminska a gyűjtőszervezővel magyarázza a felfedezett „kincsek” történetét.

— Az elmúlt években nagyon sok falusi ünnepeken, lakodalomban vettem részt. Ezek a faluk őrzik az ősi lengyel népszokások minden szépségét, gazdagságát. Különösen azokba a hegyi falukba látogattunk el, ahol mindössze 50-en, 60-an élnek, és amelyek nagyon messzeesnek a városoktól.

— És hogyan sikerült megtancoltatni, megénekelteni az embereket?

— Hosszú beszélgetések és jókedvre derítő pálinkázás után együtt táncoltam és énekeltem az emberekkel. Ezeket a táncokat, dallamokat azután leköttáztuk, és felvettük az együttes műsor-

Enyedi Zoltán felvétele

Megköszönik a tapsot a táncosok

rára. Gyűjtőkörútjaimra mindig elkísért egy-egy zene és táncos.

— Sikerült-e valami új érdekességet felfedezni?

— Hogyne. Mazanna annak a babának a neve, amelyre a tavasz közeledtével minden rosszat rákennek, azután nagyon szép dalok és táncok kíséretében a folyóhoz viszik a lányok, a fiúk és vízbe dobják. Most készíttem ennek a számnak a koreográfiáját.

Amikor elmesélem Kaminskanak a témetetés magyarázatát, a kiszeherdást, örömmel fedezi fel a két népszokás közötti kapcsolatot.

— A ruhák színpompás gálaestje valósággal lenyűgözi az embert. Vajon hogyan tudták megszerezni ezeket az értékes darabokat?

— Utazásaink során nemcsak dallamokat és táncokat, hanem ruhákat is gyűjtöttünk. Persze az öregek csak akkor vették elé a ládából

a ritkaságokat, amikor megbizonyosodtak, fizetünk is értük...

A beszélgetést a szünet végéig jelző csengő szakítja félbe. A második rész öt tánc és 7 énekkari száma semmiel sem marad el az első rész mögött. A befejező Podhalli táncokat háromszor ismétli az együttes. Zeng a vastaps a hatalmas színházteremben. Egy pillanatra a Dóm téri színpadra gondolkodok. Micsoda elemi erővel hangzik majd ez az előadás a Játékok színpadán. Amikor egy negyedórával később megállok az üres színpadon, szemben a kihalt nézőtérrel, a mennyezeten dolgozó 15 reflektor között két alarcot viselő, szimbolikus jelentésű reflektort pillantok meg. Két görög múzsa — Melpomené, a tragédia műzsája, és Terpsikhoré, a tánc műzsája — néz. Úgy tűnik, mosolyognak a műzsák.

Polner Zoltán

A szegedi Dóm téren

Megkezdték a díszletek készítését

Július 21-től augusztus 20-ig hat bemutatót, 16 előadást tartanak az idén a Szegedi Szabadtéri Játékok Dóm téri színpadán. A produkciók művészi sikeréhez hozzájáruló díszletek elkészítését minden évben hónapokig tartó nagy munkát jelent. Mintegy 200 szakmunkás működik közre, hogy formába öntse, megteremtse azokat a kulisszákat, amelyeket a tervezőművészek az egyes előadásokhoz megálmodtak. A nagy munkához kedden elsőknek a Dóm téri asztalosműhelyben kezdtek hozzá. A munkások a nyitódarab, a

Hunyadi László díszletelemeit formázzák.

Vastagh Attila a játékok szcenikai vezetője elmondotta, hogy az ideai produkciókhoz a korábbi években nem több, de összességében igényesebb díszleteket kell készíteniük. A tervezők a színpadkép kialakításában felhasználják a háttér adó telpomot a Hunyadi, az Otellóban és a Rómeó és Júliában. A folklór műsoroknál tudomásul veszik az egyházi építmény jelenlétét. Egyedül a Cigánybaró előadásához készül olyan díszlet, amely a dóm takarására törekszik. Strauss daljátékához egyébként Varga Mátyás díszletei színes, látványos környezetet szolgáltatnak. Szinte valamennyi tervezőművész egy alapdíszletre alapozta elképzeléseit, mélységben és magasságban egyaránt tagolt színpadon biztosít játékeret a színészeknek.

Jó állapotban lévő Ikarus 30-as

autóbust cserélünk

IFA, vagy Csepel tehergépkocsira. Erdészeti Szakmunkásképző Iskola, Ásotthalom. x.S. 426 319

A makói Kossuth Termelőszövetkezet

eladásra felkínál 1 db 1500 cm³-es, 1966-os évjáratú, kifüggesztetlen állapotban levő

OPEL REKORD SZEMÉLYGÉPKOCSIT

Erdeklődni lehet Makó, Dózsa Gy. u. 16., 8-16 óráig Szalai műszaki vezetőnél. Telefon: 626.

Ö. L.

Tompa László előadójátéka

Zsúfolásig telt nézőtér várta hétfőn este a Bartók művelődési házban Tompa László előadójátékának kezdetét. A rendkívüli érdeklődést az est páratlan híre magyarázza. Pesten, az Egyetemi Színpadon Tompa László már négyszázszor mutatta be műsorát. Az utóbbi esztendőkből semmiféle színházi produkciónak nem volt ilyen nagy sikere.

Indokolt-e a siker? A Czine Mihály irodalomtörténet-szerzője utána kezdődött műsor az első pillanatokban mintha családást kellett volna. A volt erdélyi színész hangja ugyanis nem „szép”, nem az a férfias

„orgonazúgású bariton”, amit a közönség az előadók esteken általában megszokott.

De e „felütés” indulás után Tompa László magával ragadta a közönséget. Mindenekelőtt rendkívüli műsorválasztásával. Az erdélyi írók megszólaló művei ugyanis nemcsak nemes veretű nyelvezetükkel tünnek ki, hanem mindenekelőtt azaz, hogy valamennyi a magyar sors leglyenegebb gondjait-bajait feszegette, s ez talán jellemzőbb az erdélyi irodalom szemlére, mint a szép beszéd.

Előadójatek esteken általában modern művek szólnak meg. Tompa László műsorá-

nak első felében csupa régi szerzőt idézett. Itt megint nem elsősorban a régi nyelv varázsa ragadta magával a hallgatóságot, hanem az a sokaknak talán meglepő tanulság, hogy a régi írók üzenete mennyire a mához szól.

Az előadás is kivételesen meggyőző volt. Tompa hangja nem „szép” ugyan, tolmácsolása mégis páratlanul hatásos. Ismert műveket új színekben ragyogtat föl. Minden részletében gondosan kidolgozott előadása kivételesen forró sikert aratott.